

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., a Mgr. Jitky Zavřelové v právní věci

žalobce: **K. S.,**
bytem V B., R.,
zastoupen JUDr. Radkem Bechyně, advokátem,
se sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje,**
se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 12. 2015, č. j. 172702/2013/KUSK-DOP/HRO,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce napadl žalobou shora označené rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“) a domáhá se jeho zrušení. Žalovaný tímto rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu v Černošicích (dále jen „správní orgán I.

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.

stupně“) ze dne 14. 11. 2013, č. j. PBS 2357/2013 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Správní orgán I. stupně podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), prvostupňovým rozhodnutím zamítl námitky žalobce proti záznamu bodů ze dne 11. 2. 2013 a tento záznam 3 bodů do registru řidičů, jímž bylo dosaženo celkového počtu 12 bodů, potvrdil.

2. Dle žalovaného bylo spolehlivě prokázáno, že žalobce dosáhl ke dni 11. 2. 2013 celkového počtu 12 bodů zaznamenaných v registru řidičů. Provedený záznam 3 bodů byl žalobci zaznamenán v souladu s § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu, rozhodnutí bylo vydáno na základě spolehlivě zjištěného stavu věci. Správní orgán I. stupně přezkoumal příslušný pokutový blok, zda je způsobilým podkladem pro záznam bodů, na jehož základě bylo příslušným orgánem policie vypracováno oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, které bylo zasláno do karty řidiče k zapsání příslušného počtu bodů podle přílohy k zákonu o silničním provozu. Žalovaný dospěl k závěru, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno v souladu s platnými právními předpisy, a proto bylo odvolání žalobce zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

3. Žalobce uvedl, že žalovaný naprosto nereflektoval uvedené odvolací důvody a nezabýval se jednotlivými důkazními prostředky, které byly součástí spisového materiálu, či některé důkazy upřednostnil jednostranně v neprospěch žalobce. Žalobou napadl rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu. Žádal rovněž zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně a nařízení nového projednání žalobcem podaných námitek proti provedeným záznamům v bodovém hodnocení řidiče. Žalobce namítl, že žalovaný zcela ignoroval rozhodování jiných odvolacích správních orgánů ve shodných věcech, a významně tak narušil právní jistotu.
4. Žalobce namítl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal odvolací důvody. V odvolání napadl způsobilost podkladů, na základě kterých mu byly zaznamenány body do jeho evidenční karty, avšak žalovaný konstatoval, že není na místě se touto otázkou vůbec zabývat. Z několika rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, jež žalobce přiložil k žalobě, je přitom zřejmé, že posuzování způsobilosti jednotlivých rozhodnutí v blokovém řízení při rozhodování o námitkách proti jejich záznamu je běžnou správní praxí. Žalobce poukázal na zásadu legitimního očekávání, podle níž by měla u čtrnácti krajských úřadů v České republice existovat srovnatelná rozhodovací praxe. Je nepřipustné, aby týž správní orgán s odlišnou místní působností rozhodoval diametrálně odlišně, neboť je tím narušována zásada rovnosti před zákonem.
5. Žalobce dále namítl, že jednotlivé podklady jsou nezpůsobilé pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. Odmítl názor žalovaného, že není na místě je přezkoumávat. Rovněž odmítl, že jedinými relevantními důkazy jsou oznámení od policie, že žalobce spáchal přestupek, který s ním byl projednán, a bylo vydáno rozhodnutí v blokovém, resp. příkazním řízení. Takové oznámení však není dostatečným důkazem a je třeba ho vždy podložit i příslušným rozhodnutím. V opačném případě hrozí, že bude rozhodnutí založeno na pochybení nebo zvlí správního orgánu. Žalobce souhlasil s tím, že blokové řízení a rozhodnutí v něm vydané mají svá specifika. Ta nicméně nemohou omluvit zjevné nedostatky v rozhodnutích. I z takového rozhodnutí musí být patrné údaje o přestupci, místu a době spáchání přestupku a o povinnosti, kterou přestupce porušil. To, že žalobce

pokutový blok podepsal, neznamená, že potvrdil jeho úplnost a správnost. Na to musí dbát správní orgán, jehož povinnosti nelze přenášet na přestupce, který je nadto zpravidla právním laikem.

6. U všech žalobou napadených pokutových bloků žalobce namítal, že vyvstává pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, jež rozhodnutí v blokovém řízení vydal (na soukromém pozemku či pozemní komunikaci), není seznatelné místo spáchání přestupkového jednání a není uvedena kilometráž komunikace.
7. Konkrétně žalobce k prvnímu pokutovému bloku ze dne 11. 2. 2013 za přestupek podle § 125c/1k, namítl, že v blokové pokutě nepostačuje uvést údaj „neužil BP“, neboť to nepopisuje porušení jakékoli povinnosti řidiče stanovené zákonem. Rovněž právní kvalifikace uvedená v kolonce pro vyličení události citovaného rozhodnutí je chybně, neboť obsahuje popis „§6/1a z.č. 361/2000 sb.“ namísto „ § 6 odst. 1 písm. a zákona č. 361/2000., o provozu na pozemních komunikacích.
8. K druhému pokutovému bloku ze dne 18. 5. 2012 za přestupek podle § 125c/1f4, žalobce namítal, že obsahuje chybnou právní kvalifikaci, když uvádí „§18/4 z.č. 361/2000 sb.“ namísto „§18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích“. Dále v pokutovém bloku nepostačuje uvést údaj „rychlost“, neboť nepopisuje porušení jakékoli povinnosti řidiče.
9. U třetího pokutového bloku ze dne 26. 12. 2011 za přestupek podle § 125c/1k, namítal, že obsahuje chybnou právní kvalifikaci, když uvádí „§6/1a z.č. 361/2000 sb.“ namísto „§ 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích. Dále v pokutovém bloku nepostačuje uvést údaj „neužil BP“, neboť tím není popsáno porušení jakékoli povinnosti řidiče.
10. U čtvrtého pokutového bloku ze dne 26. 12. 2011 za přestupek podle § 22/1f3, žalobce namítal, že nepostačuje uvést „rychlost obec“, protože tím není popsáno jakékoli porušení povinnosti řidiče.
11. U pátého pokutového bloku ze dne 26. 12. 2011 za přestupek podle § 22/1f4, žalobce namítal, že nepostačuje uvést „R“ k popisu skutku, neboť tím není popsáno jakékoli porušení povinnosti řidiče.
12. A konečně u šestého pokutového bloku ze dne 26. 12. 2011 za přestupek podle § 22/1l, žalobce namítal, že obsahuje nedostatečný popis skutkového jednání „světla“, ze kterého není patrné konkrétní porušení povinnosti řidiče.
13. Žalobce zpochybnil způsobilost pokutových bloků být podkladem pro záznam bodů do registru řidičů, neboť přestupky nejsou jako konkrétní a individualizovaná jednání vůbec vymezeny. Není tedy bez důvodných pochybností patrné, komu, kdy, kde a za jaký přestupek byla uložena pokuta v blokovém řízení. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014 - 39.
14. Konečně žalobce namítl, že napadeným rozhodnutím došlo k porušení principů dobré správy, a to zejména jde-li o rychlost řízení, neboť žalovaný nepostupoval v souladu se lhůtami stanovenými zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). V situaci, kdy bylo napadené rozhodnutí vydáno až po uplynutí pěti let od dosažení 12 bodů, lze pochybovat o výchovném účinku uložené sankce.

15. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 2. 3. 2016 poukázal na to, že žalobcovy námitky jsou pouze obecného charakteru a nijak nezpochybňuje, že by přestupky nespáchal. A dále uvedl, že není vadou řízení, pokud se žalovaný nevypořádal s námitkami, které nebyly v odvolání uvedeny a že správní orgán I. stupně zkoumá u podaných námitek pouze to, zda záznam bodů do registru řidičů byl proveden na základě pravomocného rozhodnutí o přestupku (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010 – 65). V případě námitky proti zápisu bodu do registru řidičů se tedy povinně provádí pouze přezkum evidence, zda zápis bodů byl zapsán na základě pravomocných rozhodnutí a zda počet bodů byl proveden v souladu se zákonem. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vypořádal s odvolacími důvody týkajícími se pokutových bloků. Žalovaný ve vyjádření dále uvádí, že si správní orgán vyžádal k ověření oprávněnosti záznamu bodů do registru řidičů všechny pokutové bloky. Tato skutečnost však neodpovídá skutkovému stavu, obsahu správního spisu ani rozsahu správního řízení, proto má soud za to, že byla tato informace ve vyjádření žalovaného uvedena omylem.
16. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Dále žádal náhradu nákladů řízení ve smyslu nálezů Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl ÚS 39/13, v paušální výši za písemné úkony ve věci, neboť soudní přezkum není pokračováním správního řízení.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

17. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
18. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl soud povinen přihlídnout i bez námítka, neshledal.
19. Soud rozhodl o žalobě v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání; žalovaný vyjádřil s tímto postupem výslovný souhlas, žalobce pak udělil souhlas *implicitě*, neboť na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nesdělil, že s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasí.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

20. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti relevantní pro rozhodnutí ve věci. Dne 19. 2. 2013 správní orgán I. stupně datoval a dne 27. 2. 2013 žalobci doručil oznámení o tom, že ke dni 11. 2. 2013 dosáhl 12 bodů v bodovém hodnocení, a vyzval jej k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění.
21. Dne 1. 3. 2013 podal žalobce námitky s odůvodněním, že posledního přestupku, kterým dosáhl 12 bodů, se nedopustil a dále, že na místě policistovi se služebním číslem X jasně sdělil, že nesouhlasí s tím, že se dopustil přestupku a že žádal o sepsání oznámení o přestupku. Policista mu údajně sdělil, že jsou formuláře oznámení a pokutové bloky sjednoceny, čímž ho uvedl v omyl a žalobce omylem podepsal pokutový blok. Zároveň žalobce uvedl, že na daného policistu podá trestní oznámení.
22. Správní orgán I. stupně vyhodnotil podané námitky jako podnět k zahájení přezkumného řízení a usnesením ze dne 11. 4. 2013 ho postoupil příslušnému útvaru Krajskému

ředitelství hlavního města Prahy, pohotovostní motorizované jednotce Policie České republiky. Součástí usnesení byl i požadavek na zaslání pokutových bloků. O tomto postoupení podnětu žalobce vyrozuměl dne 19. 4. 2013. Dne 16. 10. 2013 obdržel správní orgán I. stupně vyrozumění o nevyhovění podnětu k zahájení přezkumného řízení. Současně s tímto vyrozuměním mu byla postoupena i kopie pokutového bloku série X, číslo bloku: X, vystaveného na jméno K. S., rodné číslo: X, bydlištěm R., V B., P. – z., číslo občanského průkazu: X. V pokutovém bloku bylo přestupkové jednání - doba, místo a popis, definovány následovně: „11. 2. 2013 v 09:40 hodin, P-5, BARRANDOVSKÝ MOST, SMĚR P-4, §6/1a) z. č. 361/2000 Sb., řidič nebyl za jízdy připoután bezpečnostními pásy. RZ: X, C. J., BÍLÁ“. Pokuta byla uložena za přestupek dle § 125c/1k zák. č. 361/2000 Sb. V bodě 10 pokutového bloku se uvádí „Souhlasím s projednáním přestupku v blokovém řízení, potvrzuji, že údaje uvedené na všech částech bloku souhlasí, a potvrzuji převzetí části A bloku“, následuje datum 11. 2. 2013 a podpis žalobce.

23. Spis obsahuje i výpis z bodového hodnocení řidiče ze dne 21. 6. 2013, ve kterém je jako poslední přestupek zaznamenán přestupek ze dne 11. 2. 2013 dle „§ 125c/1k 361/2000 Sb., rozhodl Policie České republiky Praha, 3 body“. Ve výpisu z bodového hodnocení řidiče jsou dále uvedeny přestupky ze dnů 18. 5. 2012, 26. 12. 2011, 26. 4. 2011, 9. 3. 2011 a 18. 4. 2010. (pozn. soudu: Je tak zřejmé, že žalobce nebyl při sepisu žaloby důsledný, neboť pouze u tří přestupků uvedl správné datum.) Za tímto výpisem je přiloženo i oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 12. 2. 2013, ve kterém je identifikován žalobce, datum spáchání přestupku dne 11. 2. 2013 v 09:40, na Praze 5, v ulici Barrandovský most, bližšího určení: ve směru na P-4, a v popisu skutku je uvedeno: „řidič nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem“.
24. Dne 25. 10. 2013 bylo žalobci doručeno vyrozumění o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobce se s podklady pro vydání rozhodnutí seznámil dne 1. 11. 2013, přičemž si nechal vyhotovit kopii výsledku přezkumného řízení u přestupku ze dne 11. 2. 2013. Následně bylo správnímu orgánu I. stupně dne 7. 11. 2013 doručeno vyrozumění žalobce, ve kterém zopakoval námitky, tedy že byl policistou uveden v omyl, přestupku se nedopustil a nesouhlasil s projednáním přestupku v blokovém řízení. Oproti námitkám ze dne 1. 3. 2013 doplnil, že jeho tvrzení může dosvědčit spolujezdkyně A. H..
25. Dne 14. 11. 2013 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým zamítl podané námitky a záznam provedený ke dni 11. 2. 2013 potvrdil. Správní orgán I. stupně zrekapituloval podanou námitku proti zápisu bodů za spáchaný přestupek ze dne 11. 2. 2013, následně v rozhodnutí uvedl, že správní orgán v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, za základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, kdy je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je, a dále uzavřel, že podané námitky proti záznamu bodů v registru řidičů byly vyhodnoceny jako neodůvodněné.
26. Dne 22. 11. 2013 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno odvolání, ve kterém žalobce opakoval již uplatněné námitky ohledně omylu při podepisování pokutového bloku. Žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 2. 12. 2015 podané odvolání zamítl a potvrdil prvostupňové rozhodnutí. Žalovaný uvedl, že dospěl k závěru, že bylo spolehlivě prokázáno, že žalobce dosáhl ke dni 11. 2. 2013 celkového počtu 12 bodů zaznamenaných v registru řidičů v rámci bodového hodnocení a že provedený záznam 3 bodů byl žalobci

zaznamenán správně a v souladu s ustanovením § 123b odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. A dále žalovaný uzavřel, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno správně a na základě spolehlivě zjištěného stavu věci.

Posouzení žalobních bodů

27. Podle § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu.
28. Podle § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu shledá-li příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí.
29. Jak vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů správní orgán nepřezkoumává zákonnost a správnost jednotlivých rozhodnutí o přestupku, neboť ta jsou v době řízení o námitkách již pravomocná. V případě souhlasu obviněného z přestupku s jeho projednáním v blokovém řízení přebírá přestupce odpovědnost za skutečnost, že údaje uvedené na příslušných pokutových blocích souhlasí se zjištěným skutkovým stavem, že tento skutkový stav byl zjištěn úplně a zejména že zjištěnému skutkovému stavu odpovídá právní kvalifikace přestupkového jednání, za které byla přestupci udělena pokuta uvedená na pokutových blocích (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013 – 16). Žalobce tak nemůže v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů s úspěchem namítat například, že v přestupkovém řízení nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav. Předmětem řízení o námitkách je pouze otázka, zda byly řidiči body do evidence zapsány na základě způsobilých rozhodnutí a zda byl řidiči za každý ze spáchaných přestupků započten odpovídající počet bodů (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 – 44, nebo ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013 – 16).
30. Náležitosti pokutového bloku jsou stanoveny v § 85 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Podle odst. 4 citovaného ustanovení vyznačí oprávněná osoba na pokutovém bloku, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta uložena. Podle odst. 3 nemůže-li pachatel zaplatit pokutu na místě, vydá se mu blok na pokutu na místě nezaplacenou s poučením o způsobu zaplacení pokuty, o lhůtě její splatnosti a o následcích nezaplacení pokuty; převzetí tohoto bloku pachatel přestupku potvrdí.
31. Na pokutový blok jakožto na rozhodnutí vydávané na místě v blokovém řízení nelze co do formálních náležitostí klást přehnané požadavky. V blokovém řízení se o sankci rozhoduje bezprostředně poté, kdy je přestupek spolehlivě zjištěn. Ve věci neprobíhá standardní správní řízení ani dokazování. To je nahrazeno souhlasem pachatele se spáchaním přestupku a s jeho ochotou na místě (příp. i později) zaplatit vyměřenou pokutu. Rozhodnutí je v blokovém řízení nahrazeno pokutovým blokem. Konkrétní údaje o přestupci a přestupkovém jednání jsou přímo na místě vepsány do pokutového bloku vydaného Ministerstvem financí (§ 85 odst. 1 zákona o přestupcích). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014 – 39, je v blokovém řízení přípustné užívání strohých a zkratkovitých formulací, přitom však z pokutového bloku – má-li být způsobilým podkladem pro záznam bodů v evidenční kartě řidiče – musí

být patrné, komu, kdy, kde a za jaký přestupek byla pokuta uložena. Podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2017, č. j. 9 A 8/2013 – 58, nemusí nedostatky pokutového bloku, spočívající v ne zcela úplných a přesných záznamech a údajích o dopravním přestupku řidiče (v dané věci se jednalo o chybné datum na pokutovém bloku), vždy zakládat nezpůsobilost pokutového bloku být podkladem pro záznam bodů v evidenční kartě řidiče.

32. Klíčovou součástí pokutového bloku (resp. bloku na pokutu na místě nezaplacenou) je podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2010, č. j. 8 As 68/2010 – 81, podpis přestupce. Bez této náležitosti nelze pokutový blok pokládat za způsobilý k záznamu bodů, neboť až okamžik, kdy přestupce blok podepíše, je okamžikem vydání rozhodnutí v blokovém řízení. Konkrétně v této souvislosti Nejvyšší správní soud uvedl, že *„[t]eprve tímto podpisem stvrzuje obviněný svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení, tedy jednoznačně potvrzuje naplnění podmínek blokového řízení stanovených v § 84 zákona o přestupcích. Nabytí právní moci rozhodnutí o uložení blokové pokuty nelze činit závislým na časově tak obtížně uchopitelném a nejistém okamžiku, jako je ústní souhlas obviněného z přestupku, obzvláště za situace, kdy jde ve většině případů de facto o pouhé vyjádření souhlasu s navrhovanou výší blokové pokuty. Opačný závěr, zvolený krajským soudem, by umožňoval, aby obviněný případným odvoláním (ústního) souhlasu, jež by se projevilo v odmítnutí podpisu bloku, jednak s obdobnou argumentací jako v této věci zabránil dalšímu správnímu řízení pro namítaný zákaz dvojího postihu, a současně zajistil absenci exekučního titulu, kterým je dle ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího soudu právě pokutový blok podepsaný obviněným.“*
33. Žalobce nejprve namítl, že žalovaný nevypořádal jeho odvolací námitky, nezabýval se jednotlivými důkazními prostředky, které byly součástí správního spisu, či některé důkazy upřednostnil v neprospěch odvolatele. Z napadeného rozhodnutí je však zřejmé, že se žalobce mylí. Žalobce v námitkách zpochybňoval vůli podepsat pokutový blok a namítal uvedení v omyl policistou. Žalovaný pak odkázal na prvostupňové rozhodnutí a na výsledky přezkumného řízení, ve kterém nebyly shledány důvody pro jeho zahájení, čímž je prokázané, že se žalobci nepodařilo zvrátit výsledky pravomocného rozhodnutí blokového řízení ze dne 11. 2. 2013.
34. Z obsahu správního spisu bez jakýchkoli pochybností plyne, že žalobce podal námitky pouze v souvislosti s posledním záznamem bodů, a to ze dne 11. 2. 2013. Tím žalobce jednoznačně vymezil předmět řízení o námitkách, které je svojí povahou ovládáno dispoziční zásadou. Z § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu plyne, že námitky lze podat proti jakémukoliv provedenému záznamu bodů, a to ačkoliv řidič ještě nedosáhl 12 bodů. Podává-li řidič námitky proti záznamu bodů v situaci, kdy již měl dle oznámení správního orgánu dosáhnout 12 bodů, i v této situaci lze námitkami napadnout pouze některý ze záznamů. Nelze dovozovat, že by předmětem řízení o námitkách byly vždy všechny provedené záznamy, které ve svém souhrnu vedly k dosažení 12 bodů, aniž by byl takto předmět řízení výslovně vymezen samotným řidičem, jenž námitky podal (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2015, č. j. 6 As 294/2014 – 40, bod 20). Je tedy plně v dispozici žalobce, aby v námitkách vymezil předmět řízení, tj. identifikoval konkrétní záznamy bodů, které žádá přezkoumat. Takto vymezeným předmětem řízení je správní orgán vázán. V nyní posuzované věci je zřejmé, že k rozšíření předmětu řízení nedošlo. V napadeném rozhodnutí se mj. uvádí: *„[p]rotože správní orgán I. stupně na základě podkladů a zejména důkazů neshledal žádné pochybení, vyhotovil dne 14. 11. 2013 rozhodnutí,*

kterým byly, podle ust. § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., námitky odvolatele jako neodůvodněné zamítnuty a potvrzen záznam 3 bodů, zaznamenaných ke dni 11. 2. 2013, kterým odvolatel dosáhl celkového počtu 12 bodů.“

35. Soudní řízení správní je řízením přezkumným, nikoli nalézacím. Soud se v něm zabývá zákonností napadeného rozhodnutí. Pakliže předmětem rozhodnutí žalovaného je pouze záznam provedený na základě pokutového bloku ze dne 11. 2. 2013, mohl se soud zabývat pouze žalobními body, jimiž je napadána způsobilost tohoto jednoho pokutového bloku k provedení záznamu bodů. Nemohl se naopak zabývat námitkami proti pokutovým blokům ze dne 18. 5. 2012 a 26. 12. 2011 resp. i ze dne 26. 4. 2011, 9. 3. 2011 a 18. 4. 2010. Záznamy provedené na jejich podkladě totiž nebyly napadeny námitkami před správními orgány, a soud by tak byl první, kdo by se odůvodněností těchto záznamů zabýval, což by bylo v rozporu se zásadou subsidiarity soudního přezkumu (§ 5 s. ř. s.).
36. Žalobce namítl, že pokutový blok nebyl způsobilý pro záznam bodů do evidenční karty řidiče, neboť z kusých záznamů není jasné, o jaký přestupek se jedná (jaká je jeho přesná právní kvalifikace), jakou povinnost žalobce porušil, zda byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty, kdy a kde konkrétně k přestupku došlo. Věcnému posouzení tohoto žalobního bodu nebrání, že žalobce neuplatnil obsahově shodnou námitku v řízení před správními orgány, na což poukázal žalovaný ve vyjádření k žalobě (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007 – 62). Soud proto přezkoumal pokutový blok ze dne 11. 2. 2013, přičemž neshledal důvod odchýlit se od právního názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014 – 39, ve kterém soud uvedl: *„Dovozuje-li stěžovatel, že z hlediska formálních náležitostí se v případě pokutového bloku uplatní stupeň přísnosti v tom směru, že chybí-li některá z nich, nenastávají jeho účinky, a proto ani nemůže být podkladem pro zápis bodů, Nejvyšší správní soud se s tímto názorem neztotožňuje. Ne vždy je totiž následkem formálních či obsahových nedostatků pokutového bloku jeho nezpůsobilost být podkladem pro zápis bodů do registru. V každém konkrétním případě je třeba posuzovat, zda takové pochybení může mít dopad na způsobilost pokutového bloku být podkladem pro zápis bodů. [...] S rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifik blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje § 84 a násl. zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Nelze tedy dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde jedině tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. V určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým uvedením odkazu na ustanovení zákona o silničním provozu a zákona o přestupcích, který stanoví porušenou povinnost.“* Ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde jedině tehdy, není-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. Lze se proto spokojit i s uvedením pouze odkazu na ustanovení zákona o silničním provozu, který stanoví porušenou povinnost (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 – 20).

37. Soud konstatuje, že kopie pokutového bloku ze dne 11. 2. 2013 založená ve správním spise je sice obtížně čitelná, nicméně z tohoto pokutového bloku vyplývá, že dne 11. 2. 2013 v 09:40 hod. na Barrandovském mostě, ve směru P-4, žalobce nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Slovní popis přestupkového jednání „*řidič nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem*“ je zcela srozumitelný v kontextu citovaného § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Pokutový blok tak vůbec neobsahuje žalobcem namítanou zkratku „*neužil BP*“, jejíž přijatelnost by navíc byla akceptovatelná i dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 – 20. Skutečnost, že je v bloku uvedeno, že pokuta byla uložena za přestupek podle § 6/1a) zákona o silničním provozu, nelze chápat jako nesprávnou právní kvalifikaci, jak tvrdí žalobce. Tato právní kvalifikace je uvedena v části popisu přestupku a následně je v pokutovém bloku doplněna v části pokuta uložena za přestupek dle § „125c/1k zák. č. 361/2000 Sb.“ Připravené kolonky neskýtají dostatek prostoru na celou právní kvalifikaci, kterou považuje žalobce za srozumitelnou. Ačkoliv se nejedná o precizní citaci zákonných ustanovení, není pochyb, jak bylo jednání právně kvalifikováno. Přijatelnost užití obdobných zkratk právních předpisů ostatně akceptoval i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 – 20. Požadavek žalobce aby pokutový blok obsahoval také údaj o tom, že k přestupku došlo na pozemní komunikaci, aby byla prokázána věcná příslušnost rozhodujícího orgánu, pokládá soud za neadekvátní, neboť tato skutečnost vyplývá z pokutového bloku implicitně. Pokutový blok žalobce podepsal. Pokutový blok je celkově způsobilým podkladem pro záznam bodů do evidenční karty řidiče.
38. Soud shrnuje, že žalobní námitky vztahující se k formálním a obsahovým náležitostem pokutového bloku ze dne 11. 2. 2013 nejsou důvodné. Co se týká žalobcem předložených rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje z roku 2014, konstatuje soud, že hodnocení pokutových bloků po obsahové a formální stránce bylo silně formalistické. Soud je přesvědčen, že je takový postup v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, která zapovídá pokutové bloky posuzovat rigidně a naopak zavazuje správní orgány, je-li v celkovém kontextu povaha přestupku srozumitelná, akceptovat v pokutových blocích i stručné a zkratkovité formulace. Tento názor přitom Nejvyšší správní soud vyslovil již v rozsudcích ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 – 20, ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014 – 39, a ze dne 26. 5. 2016, č. j. 7 As 63/2016 – 47. S žalobcem lze souhlasit potud, že správní orgány napříč Českou republikou by měly rozhodovat v obdobných případech obdobně, aby byla zaručena rovnost všech před zákonem. Ke sjednocování správní praxe však slouží právě judikatura správních soudů, k níž by měly správní orgány přihlížet, a respektovat závěry v ní vyslovené i v případě, kdy nejsou ze zákona vázány názorem uvedeným ve zrušujícím rozsudku ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. Chybný postup jiného správního orgánu nemůže vyústit v požadavek žalobce, aby i žalovaný, který postupoval v souladu se zákonem a judikatorní praxí, postupoval rovněž chybně. Takový postup by byl zcela kontraproduktivní. Naopak je namístě, aby se kultivovala správní praxe těch správních orgánů, které nerespektují závěry dosud vyplývající z judikatury.
39. Dále žalobce nesouhlasil se závěrem žalovaného, že podpisem pokutových bloků schválil jejich správnost a dal souhlas s projednáním v blokovém řízení. Spatřuje v tom snahu přenést odpovědnost za zákonnost a správnost pokutového bloku na žalobce, který je na rozdíl od správního orgánu právním laikem neschopným rozeznat případné nesprávnosti. S tímto názorem se soud neztotožňuje, neboť vydání rozhodnutí v blokovém řízení je podmíněno právě souhlasem žalobce s právní kvalifikací přestupku a jeho ochotou zaplatit

pokutu. Podpisem pokutového bloku tak vlastně žalobce správnost pokutového bloku schvaluje (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 67/2013 – 16). Vzhledem k tomu, že souhlas žalobce vyjádřený podpisem pokutového bloku je podmínka *sine qua non*, a teprve okamžikem podpisu pokutového bloku účastníkem je vydáno rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2010, č. j. 8 As 68/2010 – 81), nelze tvrdit, že by podpis účastníka měl být jen bezvýznamnou formalitou. Naopak účastník blokového řízení svým podpisem vyjadřuje souhlas s tím, že se přestupek stal tak, jak je popsán, a že je správně kvalifikován. Pokud má účastník řízení být i jen pochybnosti, zda jsou údaje uvedené v pokutovém bloku správné (např. přestupek se vůbec nestal nebo se odehrál jinak, je nesprávně právně kvalifikován atd.), není jeho povinností pokutový blok podepsat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2018, č. j. 3 As 82/2017 – 24). V praxi zřejmě bude spíše docházet k tomu, že oprávněná osoba vůbec nevyplní pokutový blok, zjistí-li, že účastník není ochoten věc řešit v blokovém řízení. Přesto není vyloučeno, že přestupce odmítne podpis pokutového bloku až po jeho vypsání oprávněnou osobou, tedy odmítne poskytnout souhlas s tím, že se přestupek stal tak, jak je popsán, a že je správně kvalifikován. V takové situaci nebude vydáno rozhodnutí v blokovém řízení, neboť to je vydáno až podpisem účastníka, přičemž přestupek bude třeba řešit ve správním řízení. V souladu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt*, tedy že práva svědčí bdělým, si lze jen obtížně představit účastníka řízení alespoň průměrným způsobem chránícího svá práva, který by dobrovolně podepsal pokutový blok, přestože by s jeho obsahem nesouhlasil nebo mu vůbec neporozuměl anebo měl pochybnosti o správnosti údajů. Podepsal-li žalobce pokutový blok, přestože měl údajně za to, že údaje v něm nejsou správné, nemůže jeho později tvrzená výhrada zapříčinit nezpůsobilost bloku pro zápis bodů do karty řidiče.

40. Žalobce dále namítá, že žalovaný postupoval v rozporu se zásadami dobré správy, neboť nedodržel lhůty pro vydání rozhodnutí, přičemž poukazuje na skutečnost, že mezi dosažením 12 bodů a vydáním napadeného rozhodnutí uplynulo pět let. Ze správního spisu soud zjistil, že řízení probíhalo od 27. 2. 2013 (doručení oznámení žalobci) do 8. 12. 2015 (vypravení napadeného rozhodnutí), tedy 2 roky a přibližně 8 měsíců. Žalobci lze dát za pravdu potud, že lhůty pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 71 odst. 3 správního řádu byly podstatně překročeny, tedy rozhodnutí správního orgánu I. stupně ani zejména rozhodnutí o odvolání nebyla vydána ve lhůtě 30 dnů, resp. ve složitějších věcech 60 dnů od zahájení řízení.
41. Překročení lhůt pro vydání správního rozhodnutí je jistě vadou řízení, nikoli však takovou, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí a v důsledku které by bylo třeba žalobou napadené rozhodnutí zrušit, neboť nedodržení lhůty stanovené správním řádem pro vydání rozhodnutí nemůže samo o sobě nikterak ovlivnit zákonnost rozhodnutí ve věci samé, tj. zákonnost závěrů, k nimž správní orgán dospěl při posouzení skutkových zjištění po právní stránce (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 9 As 138/2013 – 84). Soud podotýká, že nebyl-li žalobce v průběhu řízení spokojen s jeho délkou, mohl požádat nadřízený správní orgán, aby učinil opatření na ochranu proti nečinnosti ve smyslu § 80 správního řádu, a v případě, že by i nadřízený správní orgán byl pasivní, mohl žalobce podat žalobu na ochranu proti nečinnosti

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

42. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
43. O nákladech soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovaný, který byl naopak plně úspěšný, požadoval s odkazem na náleze Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13, přiznat náhradu hotových výdajů v paušální výši za písemné úkony ve věci. Podle ustálené judikatury správních soudů však lze procesně úspěšnému správnímu orgánu přiznat náhradu pouze takových nákladů řízení, které přesahují rámec jeho běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 – 47). V daném případě však žalovaný netvrdil, že mu vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a ani z obsahu soudního spisu takové náklady nevyplývají. Soud proto žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal. K požadavku žalovaného, aby mu soud přiznal právo na náhradu hotových výdajů ve smyslu nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13, odkazuje soud na závěr Nejvyššího správního soudu vyslovený v rozsudku dne 25. 8. 2015, 6 As 135/2015 – 79, podle něhož se tento náleze ve správním soudnictví neužije.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. července 2018

Olga Stránská v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.

